

An Lác, Quáng Trá, Kontum, lán lát đác giái táa. Giáa tháng 10/72 tình hình trán nán láng đáu vái nhiáu đáu hiáu lác quan cùng sá tháng lái vá phía bên quân đái mián Nam. Cáng quân tán thát náng, mác dù lán chiám đác mát náa phán đát tánh Quáng Trá.

Đáu tháng 11, Nguyán nhán đác SVL thuyán chuyán. Trác khi giáa tá đán vá, ông Trung đán tráng cho anh mát huy cháng đáng và báy ngày phép. Nguyán vá Huá thám Loan, sáng tá bên náng nháng ngày hánh phác.

Hát phép, Nguyán lán đáng. Chuyán đi báng máy bay quân sá C123, rái Huá lúc gán tráa. Pleiku là mát thá trán đát đá, đáy bái mù. Bá Tá Lánh Quân Đán II tá cách phi tráng Cá Hanh khoáng mát cây sá.

Ngày hôm sau, Nguyán đán trình đán tái Khái Chián Tranh Chính Trá. Đái Tá N. hái chuyán trong náa giá, và ký giáy bá nhiám anh vá Ban Thông Tin Báo Chí. Nguyán đi đác theo hàng rào kám gai, qua táng dáy nhà ngái đá cách khoáng nhau, cùng háng ra con đáng đáng rái đá. Tái dáy cuái hát, nái đá là phòng cáa BTT/BC.

Khi bác vào cáa, Nguyán báng có đôi chút ngáng, kháng lái trác không khí mái ngái đáng chám chú làm viác. Viên Đái Úy có mái tóc đá bác ngái trên chiác ghá bàn, ông ta cám mát bán giáy đánh máy, váa nói chuyán vái mát phóng viên. Anh chàng này có dáng cao lán, ngái tá bàn viát gán cáa sá. Nháng sái khói thuác trán lán, lán ván lan đán mát khoáng ráng. Nguyán thá túi quân trang xuáng, cho đáa vào táng rái má náp túi áo láy tá SVL. Viên Đái úy ngáng câu chuyán, cám tá giáy Nguyán váa đáa. Ông cúi mát đác thát ká, mát lúc lâu mái nhìn Nguyán hái:

- Anh đã nghá phép cháa ?

- Tháa Đái úy, tôi đi rái.

- Anh có gia đình theo không ?

- Dạ không. Tôi lên đây một mình.

- Anh có cần một ít ngày nghỉ để thu xếp chỗ ở ?

-Cảm ơn Đäí úy. Thäa Đäí úy, Quân Đoàn có khu cä xá đäc thân không?

- Có. Anh qua liên lạc với Trung Hành Dinh.

- Tôi muốn nhờ Đäí úy giúp.

- Đäc, anh tạm ở phòng nghỉ nghỉ đi.

Viên Đäí úy lướt qua trang thä hai, đäc nhän mänh một đän tin trong đó, rồi tiếp câu chuyện với phóng viên. Nguyễn kéo chiếc ghế nghỉ hơi xa một chút, thoáng nghe nhäng điäu ông Đäí úy nói, vừa đäa mắt nhìn nhäng anh em khác đang làm việc trong phòng.

Khi viên Đäí úy xong việc đứng dậy đi vào phòng bên trong, anh phóng viên nhìn sang Nguyễn nhä một nhä cäoi hät sức thän cäm. Anh ta cầm gói thuốc Capstan, kéo ra khäi bao một điäu, rồi väi ngäi täi đäa mäi Nguyễn.

- Thiäu úy ở ngoài vùng I?

- Vâng.

Anh ta bắt que diêm cho Nguyễn đót thuốc. Nguyễn hít một hơi, nhả khói, rồi quay lưng kéo chiếc ghế rồi ngồi phóng viên. Nguyễn dè dặt hỏi:

- Xin được biết công bố của anh để gì.

- Tôi làm phóng viên, nhưng là lính thối ng thối.

- Anh chắc phải đi làm phóng sự nhieu nữa.

- Tôi đi luôn, Thiệu ủy.

Nguyễn nói:

- Công bố tôi còn nh, mình gọi nhau thân mật đi.

Anh chàng phóng viên nắm một nắm còi. Có vẻ anh hút thuốc nhieu, rồi hai ngón tay thâm vút vàng . Nguyễn nói:

- Anh có viết cho các báo ngoài không ?

- Thỉnh thoảng thôi.

Nguyễn vùi tay qua cái ghế tàn, rồi thuốc xuống. Anh chợt để ý đến chiếc sách đót một bên, cuốn nôm mà giã là một tác phẩm bằng Anh Ngữ.

Thị trấn

Tác Giả: Nguyễn Chí Kham
Thứ Ba, 30 Tháng 12 Năm 2008 03:29

- Trác đây, ngoài Thị trấn ủy cũng viết báo.

Nguyễn công, đáp:

- Không, anh.

Nãy giờ trong lúc hai người đang trò chuyện, bàn viết chính giờ a tiếng máy đánh chữ gõ đều, Nguyễn thị y viên Trung ủy người làm việc rất chăm chú. Xong bên đánh máy anh ta đứng dậy, Nguyễn nhìn thấy rõ hơn mặt khuôn mặt người râm nắng, đôi mắt sáng, và mái tóc đen ngời.

Anh ta đi về hướng hai người đang ngồi. Đón gặp, Nguyễn với a đứng dậy để chào, anh ta bắt tay trước, thân mật hơn:

- Thị trấn ủy mời đến.

- Vâng, chào Trung ủy.

Anh ta đặt mặt bàn tay lên vai Nguyễn, cảm thấy như đã thân thiện, quen biết.

- Đây ít người, mình sẽ làm việc chung với nhau.

- Cảm ơn Trung ủy.

Anh phóng viên giờ thị trấn:

Thị trấn

Tên: Nguyễn Chí Kham
Số: 13, Đường 30 Tháng 12, Quận 12, Thành phố Hồ Chí Minh, ngày 03/03/2008

- Đây là Trung úy Lê Tiến, phó tá Trưởng Ban.

Nguyễn Ngọc nhiên:

- Thì ra, tôi đã có được bài của Trung úy, bây giờ mới biết.

Lê Tiến cười hiền hậu, rồi chỉ vào phóng viên.

- Ông là vị khách quý này đây là anh Vĩnh Khuê.

Nguyễn nhìn sang ông bạn, bỗng nói đùa:

- Vâng mà, anh này có giấu tên, không nói cho tôi biết.

Không khí vui, cho Nguyễn nghỉ ngơi giây phút thoải nhiên hơn. Tiến nói:

- Còn hai người nữa, anh sắp gặp sau. Giờ, tôi mình kiếm cà phê uống.

Buổi gặp gỡ đầu, câu chuyện giòn giã pháo nổ. Họ trò chuyện thân, như đã gặp nhau đây lâu ngày.

Trở về phòng làm việc, gặp viên Đội úy, Nguyễn đã nhận ngay tin vui về chuyến của mình. Rồi sáng hôm sau, Tiến lái xe Jeep đưa Nguyễn qua Thành phố Hồ Chí Minh để làm thủ tục. Trên đường đi, Nguyễn và Tiến nói chuyện với nhau về tình hình cuộc chiến, mà qua đó, theo Tiến dự đoán có khả năng sẽ được chạm đất bằng Hiệp ước Paris vào đầu năm tới. Nhưng đi với Tiến là người bạn cho thấy sự lạc quan, chính xác của một người rất am hiểu tình hình.

Đến nơi, mọi sự đều suôn sẻ. Ký giả và tôi, nhận chìa khóa phòng xong, Tiến đưa Nguyễn đến khu vực cần sửa. Xe ngừng, Nguyễn kéo chiếc sac marin xuống, rồi cùng Tiến tìm phòng. Nguyễn thật may mắn, anh được chọn phòng trống ngoài cùng, trống đây là căn phòng Trung úy nay đưa về làm việc ở Sài Gòn. Căn phòng có cánh cửa mở ra bên ngoài đi dọc hành lang, đằng trước bậc tam cấp nhìn ra khoàng sân rộng, xa hơn là con đường dốc đi lên các ngôi nhà.

Tiến trở lại làm việc, một mình Nguyễn ở lại với căn phòng yên tĩnh. Nguyễn thật thu dọn, rồi giặt quần áo, tắm rửa, cảm thấy mọi thứ vui vẻ quanh tâm hồn mình.

Buổi chiều, đây có tiếng còi hò thật dài để báo giờ tan sở. Nguyễn đi theo xe cửa phòng ra phố. Trên đường cao, nhiều đoàn xe hàng ra cửa ngõ trước, cửa ngõ sau, và đưa xuống theo trục đường hai con đường ven theo bờ thung lũng chèo ngang qua khu vực cần sửa cửa phi trường. Tôi trở về nhà, Nguyễn và Khuê cùng xuống. Nguyễn nhìn thấy khung cảnh thật có vẻ lạ lùng, mọi người. Khi chèo thuyền, Nguyễn chợt nghĩ lên đây vắng vẻ, buồn tẻ. Nhưng không, một buổi chiều đầu tiên nơi xa lạ, Nguyễn đã sống trong tiếng động đang dần dần phát triển. Nhiều người phố, trong tiệm ăn, quán cà phê, bãi hát, chợ nào cũng đầy đủ lính.

Khuê đưa Nguyễn về nhà ở đường Phan Bội Châu. Ngôi nhà khá rộng rãi mọi người đã phải buôn bán nhộn nhịp. Gian trước, với Khuê ngồi bán hàng, cửa hàng gồm đồ đạc đồ đạc và quần áo mùa đông. Chưa còn rất trẻ, tiếng nói tuy là người miền Nam nhưng có pha một chút giọng miền Bắc. Bên đường, Nguyễn cảm thấy mình có chút ngạc nhiên ngừng đưa về cuộc sống sung túc của gia đình người bạn.

Vào bên trong, qua khu phòng khách, nhà có một lối đi sâu dẫn ra phía sau. Khuê nói chuyện với Nguyễn một cách thân mật thật sự, thật thoải mái trong vài ba câu nói đùa rất tự nhiên. Hai người đi xuống lối khoàng sân sau mái che, có vài chậu hoa, mấy bức tranh treo dựa vào các bồn gỗ, tiếng nói nhè nhẹ này là một quán cà phê. Khuê không cần nói hộ, Nguyễn cũng nhận ra ngay khoàng sân này là nơi Khuê dùng làm chỗ anh em văn nghệ gặp nhau uống trà, cà phê, thu hoạch lá, đôi khi còn có cuộc rượt đuổi kéo dài qua hết đêm.

Khuê trú ẩn ở lính, mọi người vào buổi quần áo xi vinyl chèo chuồng, rồi rồi Nguyễn đi bắt phở cho. Hai người thì buổi tối nhà, đi lên phố khác buổi sáng con đường. Nguyễn chợt nhớ mấy câu hát trong một bài thơ phố nhè nhẹ. Và lúc này, có vẻ Nguyễn đang thấy mình sống thật với hồn người.

câu thơ đó.

Nguyễn chät quay sang Khuê, nói:

- Đäc thơ anh, tôi bäng nhä rät nhiäu đän nhäng ngày đã säng ở Đà Lạt.

Khuê cäi:

- Tôi cũng có khá nhiäu kä niäm ở đó.

- Cũng vậy, thơ anh hät säc thơ mäng, hän nhiên. Väy mà, đäc nhäng bài phóng säch in träng anh viết, tôi nhänghe thäy tiäng súng đän, và chät läa cháy thät đä đäi.

Khuê đäa qua cho Nguyễn mät đäu thuäc. Hai ngäi đäng läi trên đäng, Khuê bät que diêm cháy sáng. Bäng cái phong cách cäa mät nhà báo, Khuê nói:

- Chiän tranh là mät đä tài län. Bäi väy khi viết, tôi muän mình phäi trung thäc.

- Tôi hiäu, nhäng đäu tôi thäy lä, thơ tình cäa anh nó mä mäng, đä thäng quá.

- Có vậy, trong thơ tôi không thä nào xa đäc nhäng hình ảnh nhä các thiäu nä.

- Lãng män quá. Có mäi tình nào hay, känghe đi.

- Anh có nhớ bài thơ Hoa Vàng không ?

- Phải nhớ, vì đã có phần nhớ. Bài đó, cậu đến Xuân và là ở đâu cũng được nghe hát.

- Tôi làm bài đó, tôi chuyện tình của mẹ tôi cô bé.

- Cô bé thôi.

- Nói là cô bé, nhưng cũng là thiêu u nữa.

Và Khuê bắt đầu kể. Quả thực, cách Khuê gọi nàng là cô bé cũng đúng. Điều bắt ngờ nhất là thú vị, là mối tình thơ mộng của Khuê, phần nào nó giống như cốt truyện trong phim Les dimanches de ville d'Avray.

Truyện kể về một, nhưng có nhiều chi tiết thú vị. Khi Khuê gặp, Nguyễn nói ngay:

- Tôi nghĩ anh còn nhiều nàng nữa, đúng không?

- Bên thì sao?

- Ồ, thì cũng có một bóng dáng để làm thơ.

- Được nghe đi.

Thị trấn

Tên: Nguyễn Chí Kham
Số: Ba, 30 Tháng 12 Năm 2008 03:29

Nguyễn Thị trấn nói:

- Tôi không nhớ hết bài, chỉ nhớ câu này:

Năm cây xanh trồng phủ

Chắp nối những ngày tôi đã quên

Bây giờ gần gũi thân thiết

Sống đẹp một thời trong mắt em.

Khuê thốt lên:

- Hay quá. Tôi xin đề nghị anh thay một chữ đẹp không?

- Anh nói đi.

Khuê bảo:

- Ba câu đầu, đẹp rồi. Câu chót, dùng chữ "l" thay cho "đ", anh nghĩ sao?

- Hay đấy, cảm ơn bạn.

Hai người đi bộ loanh quanh qua những đường phố vắng, có những quảng đường. Buổi chiều, thị trấn đang yên ả tiếng xe cộ bỗng nghe nó rì rì tiếng xuồng nhỏ mọt mọt như mọt, êm đềm. Hôm nay, tuy là buổi chiều đầu tiên mới đặt chân đến những Nguyễn đã hiểu được Pleiku là một thành phố chiến tranh. Những người lính ở đây dường như họ mang trong tâm thức mình một thế quê nhà khác. Ở đây, và nơi đó, có tiếng xa cách, vẫy vẫy mà luôn thấy gặp nhau, hoài hoài như đến nhau. Nơi quê nhà ở đây, chiến tranh lại nói đến rồi những vũ cụ sắc sảo. Nơi quê nhà bên kia, thì nó đeo dường vào tâm trí mình nơi ly biệt, trông chờ, đôi khi ám ảnh như bị sự chết chóc nữa. Bởi thế, nên những người ở lại ở các thị trấn này không còn muốn trở về, hoặc đi nơi khác. Khi nghe tiếng bước chân người trên những con phố, tiếng máy nổ khô khan của những chiếc lam xe cũ kỹ chày trên con đường đất bụi, tiếng học hát thùy nụy rồi, sự vắng mặt hiện ra dáng hình của bộ y thú d, hay gọi nên một vẻ ma quái, thì với tiếng thối mọt đó, nó tự phôi bày cách sắc sảo, sinh hoạt để biết của thế xã này. Mỗi ngày, chấp chôn trong ánh nắng, của m, buổi hoàng hôn đầu tiên có bóng dáng những người lính, và sự chờ đợi rất lâu dài của chiến tranh.

Nguyễn được Tiển chờ đợi trong phòng việc viết tin và điếm báo. Buổi sáng, bản tin phải viết xong trước 9 giờ. Buổi chiều, một người ở trước Sài Gòn được qua điếm thông tin các báo, Nguyễn ghi chép, sau đó chuyển lại cho anh những tin cần biết, nhất là các loại tin sinh hoạt lãnh thổ, xong thì đánh máy đem Trường ban duy trì, rồi chuyển lên cho văn phòng Tổng Lãnh. Những tuần lễ đầu do chưa quen với việc viết tin, bản viết của Nguyễn những được Vĩnh Khuê và Lê Tiển, được, sự ảnh hưởng của câu chuyện, và Nguyễn nhận ra ngay, nó có được sự nổi bật, sinh động hơn.

Vĩnh Khuê là một phóng viên chuyên nghiệp nên mỗi ngày khi tiếp viết tin Nguyễn học hỏi thêm những. Khuê lại có óc hài hước, trong cách nói chuyện, lúc nào cũng để cho người khác nghe mình, và tự cười mỉa mai. Thế là chuyển vào lính, anh đã là Trường đoàn của một ban kỹ thuật đường. Khi có chuyển công tác, Khuê luôn sẵn sàng trong túi xách của mình, giấy bút, máy ảnh, máy cassette, để một cú điếm thông tin chót báo tin là lên đường ngay. Mỗi chuyển đi, cho Vĩnh Khuê những tài rất phong phú và khi về, có bản ta, cả phòng lúc nào cũng vui nhộn để chuyện cười.

Xa, mỗi tháng Nguyễn đầu những được thị Loan. Đôi khi, trong thời gian đi kèm một vài buổi họp họp một mình, hoặc với bản bè tại những nơi có những công nhân ở Hu. Hu, thành phố kính ý lúc nào cũng vắng vẻ, và của một bóng dáng người xa xôi đến. Nàng đang những đến chàng, và nàng nghĩ, chàng sắc sảo Pleiku một mình chờ buổi chiều. Những không phải đâu, Pleiku là một thị trấn cao nguyên đẹp tình chiến hơn. Những người lính biên giới này, đích thức học sắc sảo bằng cái hồn nhân hậu của những nhân vật trong các tiểu thuyết chiến tranh của nhà văn Đức Erich Maria Remarque.

Khu cß xá đßc thân lßi có bßn chißn hßu nßa tß các đßn vß xa đßn. Mßt sß phòng rßng đßc chia thêm ngßi. Nguyễn và Hßi ß chung mßt phòng. Hßi đßn Pleiku cũng gißng nhß Nguyễn, tußi trß không có gì ngoài cái túi sac marin nhßt đßy mũ nón và áo qußn nhà binh.

Hßi hßi:

- Anh ß đây lâu chßa ?

Nguyễn cßi đßp:

- Hßn bßn chßng sáu tháng.

- Vßy là thßi tißt ß đây còn rét lßm phßi không?

- Không đâu bßn, xß này vui lßm. Đßng nên rßi khßi đây.

Hßi làm vißc ß phòng Tâm Lý Chißn. Ngay trong tháng đßu, công vißc anh bßn phßi lßu đßng luôn, thßng đßng đi theo các chuyßn bay Cessna phóng thanh thß truyßn đßn ß nhßng vùng đßc ghi chú trên bßn đß là có Cßng quân trú đóng. Tußi trß, tinh thßn trách nhißm cao, Hßi rßt xông xáo trong công vißc mßi cßa mình, và nhßng chuyßn đi cũng đã cho hßn nhißu chi tißt sâu sßc vß chißn tranh. Vß Nguyễn, khß năng làm vißc cũng khá tißn bß vßi nhßng bßn tin chißn sß vißt trß nên sáng sßa, rõ ràng.

Thßng lß vào mßi bußi sáng, sau 9 giß, bßn tin vißt xong, là bßt đßu phone đi cho các Đßi đßa phßng thußc lãnh thß Quân Khu 2. Khi xong nhißm vß đßc hßt tin cho các Đßi, mßt đßm anh em trong phòng kéo nhau xußng Câu Lßc Bß pháo binh ăn sáng, ußng cà phê.

Thư trăn

Tác Giả: Nguyễn Chí Kham

Thứ Ba, 30 Tháng 12 Năm 2008 03:29

Thư r&#i, đ&#n m&#t bu&#i sáng b&#t ng&# g&#p cô Nguyễn t qua đ&#n tho&#i, Vĩnh Khuê không th&#m nh&#p b&#n n&#a, đ&#c xong h&#t ph&#n b&#n tin, anh ra đ&#u cho m&#i ng&#&#i c&# đi, m&#t mình &# l&#i r&# à tán t&# nh n&#ng.

Hai ng&#&#i, nói chuy&#n qua đ&#n tho&#i ch&#ng nh&# đã ch&#u nhau &#m. M&#i bu&#i sáng, xong b&#n tin Nguyễn đ&#a, Khuê &#i &#u tiên đ&#c tr&#&#c cho Đài Qui Nh&#n. Luôn luôn, có ti&#ng cô Nguyễn t đ&#u đây. Và m&#i cu&#c nói chuy&#n, không bi&#t, hai anh ch&# đã nói gì, nh&#ng luôn th&#y v&# m&#t Vĩnh Khuê &# ra trong c&#p m&#t sáng, n&# c&#&#i r&#t t&#&#i.

Chàng, tr&#&#c khi cúp máy, nh&# nh&# nói v&#i n&#ng:

- Thôi, h&#n mai nhé.

Có th&#, n&#ng c&#&#i sung s&#&#ng không c&#n đ&#p &#i n&#a.

Hôm đó, có m&#t b&#n phóng viên Sài Gòn lên ch&#i. Ti&#n, Khuê cùng anh em m&#i anh ta xu&#ng Cầu L&#c B&#. Nguyễn h&#i khó ch&#u v&# cái ki&#u cách làm đ&#ng c&#a anh ta nên không đi. Lúc này, có m&#t ng&#&#i đó, anh cũng ng&#i kho&#ng cách xa, không thân m&#t chuy&#n trò. Nguyễn nhìn anh ta, nghe &#i nói chuy&#n có m&#t chút ph&# bày, k&#nh ki&#u, và còn coi th&#&#ng nh&#ng anh em làm văn ngh&# &# các t&# nh nh&#. Tuy nhiên, v&#i Vĩnh Khuê, anh ta ph&#i kính tr&#ng, b&#i Khuê đã vào làng báo Sài Gòn tr&#&#c anh ta n&#a.

B&#ng nhiên đ&#n tho&#i reo, Nguyễn n nh&#c máy, đài Qui Nh&#n xin tin, và lúc nghe ti&#ng Nguyễn n nghĩ ngay đ&#y là cô Nguyễn t, n&#ng tình m&#i c&#a Vĩnh Khuê. Nguyễn n nói:

- Anh Khuê b&#n đi chút vi&#c. Lát n&#a cô g&#i &#i đ&#&#c không?

- &# ..., nh&#ng đã có b&#n tin r&#i ph&#i không?

- Vâng, có.

- Ông đã giúp tôi chưa không?

- Chưa, cô.

Nguyễn cảm thấy hơi sợ, bối rối. Nguyễn đã, nhưng giọng nói, khó nghe, khi cô Nguyễn đưa dây cáp phơi nắng, hơi lạnh nhũn. Nguyễn hơi lúng túng, rồi có chút không rõ, anh phải đánh vần để cho cô ta ghi.

- Vâng, xin cảm ơn ông.

Nguyễn nghe câu chào xã giao có chút nhũn lòng. Khi cúp máy, Nguyễn cảm thấy thoải mái vì giọng nói mình quê mùa, trên giọng mặt anh tự nhiên vắng vẻ như a mĩ uông rườu. Nhưng thế đó, Nguyễn không thể quên được, anh còn muốn cất giọng như âm thanh giọng nói của nàng.

Đám anh em xong cả phê cùng đứng dậy rời quán trà vỉa hè. Họ tiếp tục câu chuyện, nhưng Nguyễn ngại yên lặng bàn mình không qua tham dự. Bằng tiếng chuông điện thoại reo. Khuê nhấc máy, sau một giây như nghe tiếng anh ta cất tiếng reo lên. Thì ra, cô y tá gọi lên hỏi chuyện. Nguyễn đưa mắt nhìn sang Khuê, chợt nhận ra trên vẻ mặt bản mình đang tỏ sự ngạc nhiên. Tiếng Khuê đáp:

- Anh bận lắm rồi xa đi thôi.

- Đúng, nơi đó là vùng biển.

Rồi Khuê cảm nhận tin đã viết xong, đã xong. Vả đã, Khuê vả nói đùa với nàng. Nguyễn nghe,

xuất hiện. Hiểu theo nghĩa thật, truyện đã có lập luận, nhưng Khuê viết chưa hoàn toàn thật. Nguyễn cũng nghĩ, thậm chí nghĩ mà tìm kiếm tài mình tìm kiếm, nhưng viết ra, có lúc rất khó. Cũng mang tâm trạng ngổn ngang viết văn, nên Nguyễn đã hiểu u chuyên sáng tác của ngổn ngang và cảm bút. Hiểu u chuyên để cho là rất thật, xúc động, nhưng viết không ra được. Đôi khi viết ra rồi, lại thấy có nhiều kỹ thuật, giỏi. Khi làm văn chuyên, hầu như, ngổn ngang ta muốn nói đến sự phong phú của trí tưởng tượng, sáng tạo, không phải chỉ có truyện có là thực hay không? Hiểu u chuyên, đến gần, tìm kiếm, nhưng đến thành công của truyện ngổn ngang. Sự kiện này, với các truyện hay như, Nguyễn để cho hiểu u như nhà văn Nga Antoine Tchekhov.

Hiệp định Paris ký kết sau mùa Giáng Sinh mà quân Đông Minh Miền thực hiện một cuộc ném bom kích hoạt bằng B52, làm rung chuyển Hà Nội, và cuộc Hà Nội phải ngừng vào bàn đàm phán để ký kết. Dẹp Tết, mới quân nhân để để cho thêm một tháng lễ mừng. Hiệp định vẫn Sài Gòn ít ngày, Nguyễn lãnh tiễn, ra chợ mua mấy quả quà tết sẵn sàng cho bên gia đình anh và cả bên Loan nữa. Anh cũng để Loan gửi qua ngổn ngang bên quen một gói quà trong đó, có một chiếc áo len màu thu cúc lá mà nàng tặng đan lấy.

Buổi sáng mừng một, Nguyễn ghé Trung Tâm Hành Quân lấy tin rồi xuống phòng làm việc. Anh viết số để bên tin 24 giờ qua, với những vùng có địa điểm và kết quả các vụ vi phạm ngừng bắn. Nhưng viết với thôi, anh nghĩ sáng mừng một của các đài cũng ngừng việc không có ai gửi.

Bất chợt, đang nghe một mình hút thuốc, chợt nhấp ly cà phê còn nóng mua ở Cầu Lộ về lên, anh nghe tiếng chuông điện thoại reo. Với tay cầm nghe, Nguyễn vẫn nghĩ là một người bên nào đó gửi, nhưng không phải. Nguyễn hỏi rồi, vì đó là tiếng Nguyễn đang hỏi:

- Ông cho xin bên tin đi ông?

Hỏi gì, Nguyễn mới đáp ứng nói:

- Anh Khuê hôm nay không vào, tôi có bên tin những viết số để bên.

- Không sao, ông cho một ít địa điểm, tôi viết lại được.

- Vâng, có đây. Cô sẵn sàng chứ ạ?

- Rồi .

Nguyễn Đức Thọ chờ mãi, nhìn này tình khá rõ, bình tĩnh. Nguyễn Văn Chép, Văn Đức Lợi. Đến lúc xong, Nguyễn Đức Thọ cúp phôn, tình Nguyễn Thọ chờ hỏi:

- Hôm nay, ông không đi chơi đâu?

- Thưa cô không, mà cũng không biết đi đâu nữa cô.

- Ông không ra phố chơi Tết.

Nguyễn đáp:

- Nhưng hôm nay, cũng phải trực phòng nữa cô.

- Ông đang trực mặt mình.

- Vâng. Nói chuyện vui với cô cho vui được không?

- Ông nói đi, tôi nghe đây.

- Nghe Khuê nói, trấn đây cô Đà Lạt.

- Vâng, đúng vậy.

- Tôi có học trên đó hai năm.

- Ông học trường nào?

- Trường Việt Anh cô.

- Ô, thì gần nhà tôi.

- Cô cũng học đó sao?

- Không, tôi học trường Bùi Thị Xuân.

Hai người bắt đầu như những thành phố Đà Lạt. Câu chuyện trở nên gần gũi, có lúc xa xôi, và mọi người như gặp nhau trong tiếng nói của mình như nghĩ lẫn nhau để tình. Mọi giây, mọi phút, âm thanh qua tiếng nói của nàng như tiếng lá rừng, gây một nỗi xao xuyến trong lòng Nguyễn. Anh chợt im lặng, tiếng như. Một lúc khá lâu, Nguyễn hỏi:

- Sáng nay, cô phải đi đâu.

- Không, tôi đi lấy tin, đi xong thì về.

- Ông ơi Qui Nhơn, Tôi vui không cô?

- Cũng vui, ông.

Nguyễn nói:

- Đây, bạn làm cô.

- Tôi hiểu đi ông nói, cô Nguyễn cười trong mắt và tiếng cười.

- Hôm nào, tôi xuống Qui Nhơn, đến thăm cô được không?

Nguyễn đáp ngay:

- Được chứ.

Nhà thành phố, Nguyễn không còn nhớ gì nữa về chuyến đi xa lần đầu, vì chỉ ghé vài giờ và cách đây đã gần mười lăm năm. Lần này, tôi mới thấy thị trấn cao nguyên Nguyễn xuống đó, hình ảnh của nó hình dung được thành phố bình yên như thế nào.

Hôm đi, là bạn tôi ở thị trấn. Xe đồ nghề khách qua nhà tôi, nên lúc về tôi thành phố đã mất hết bạn tôi. Vì đó, Nguyễn ở nhà cô em họ, có người chị làm việc ở Ty Xã Hội.

Thành phố Qui Nhơn không lớn, ít cây cối, chỉ có vài ba con đường ngang qua mấy phố chính đi lên nhà ga và ra ngoài ngã ba Quốc Lộ I.

Buổi sáng Chị Huệ, Nguyễn tìm đến Đài Phát Thanh. Đài nằm trên một khoảnh đất hẹp, trong khu vực sân vận động. Những người khác, Nguyễn không gặp Nguyễn, và hôm nay, nhúng vào ngày trước của hai xôn xao ngôn viên bên Đài Quân Đội. Nguyễn nhìn ngang, muốt nhìn thăm Nguyễn, những người nghĩ là bắt đầu nên bắt đầu. Họ chuyển đi làm này, đất và vì Nguyễn là một phút giây quý trọng trong buổi sáng. Và, anh cũng muốt nhìn khi gặp Nguyễn, hai người đi cùng người khác. Tất cả người khác một ngày này hai năm trước, họ đến với anh chị trước và tìm Loan, sau một lần hai người gặp nhau ở Đà Nẵng.

Nguyễn sống nhàn, cái buổi nói chuyện họ nói nhau làm đó, anh quên không hỏi địa chỉ nhà Nguyễn. Với họ, còn gì đâu, đến tìm nàng, ghé vào Đài là sẽ gặp. Những sáng hôm nay, rời vào ngày Chị Huệ. Hôm sau, Thị Hai Nguyễn nhìn thấy trên Pleiku rời. Tất cả người, đến trên một người khác, Nguyễn nhìn ngang, cảm thấy buồn. Những người trò chuyện với nhau, nghe tiếng nói thôi, Nguyễn đã hình dung Nguyễn qua một mái tóc phớt xuống vai áo, một dáng người cồng kềnh trong cặp mắt thông minh, và cô ấy, sẽ có những ngón tay xinh xắn như những phím đàn dương cầm.

Nguyễn đi lang thang, nhìn ngắm phố phường và rồi thì u ám giác xa lạ. Một giờ sau, trên phố người công viên phố chính anh người ghé đá đấm còi báo, sau đó, ghé vào rạp hát Kim Khánh mua vé xem phim Doctor Zhivago đang chiếu.

Vào trong rạp hát, Nguyễn thấy vẻ ngạc nhiên. Có thể, đây là ngày cuối cùng, hôm sau, rạp sẽ đổi kịch chiếu phim mới. Người một mình ở hàng ghế giữa, Nguyễn nhìn người khác nghĩ đến Nguyễn. Một lúc, ánh đèn trong rạp tắt hết, phim bắt đầu chiếu.

Nguyễn bắt đầu có nỗi xao xuyến khi đem hết cảm giác, sẽ chú ý của mình vào tác phẩm đồ họa thực hiện qua cuốn phim. Nữ tài tử, Julie Christie thay vai Lara, nàng có một khuôn mặt kiêu diễm, và nàng kết hợp đồ họa trên vẻ đẹp như nét vẽ nhân vật Lara trong tác phẩm tiểu thuyết của nhà văn Nga, Boris Pasternak. Nguyễn nhìn đến một lần nói chuyện với Loan, anh đưa ra nhận xét cho rạp, nàng Lara của Zhivago, đúng hơn của Boris Pasternak là khuôn mặt biểu tượng cho một nước Nga đến lúc đã suy tàn, và bác sĩ Zhivago, một người trí thức yêu dân tộc, những ông ta đã thất bại vì không thể chống lại những hành động cách mạng của tầng lớp vô sản để cứu vãn cho nước Nga đến ngày trở nên quá tồi tệ. Hình ảnh Lara, lúc này, không giống như của Nguyễn nhìn đến Loan, mà vẻ đẹp kỳ diệu thêm trong trí tưởng tượng của Nguyễn, rời đây sẽ có một ngày anh gặp Nguyễn, và thấy nàng, có một cách, một vóc dáng như Lara. Nguyễn chờ đợi mình, thốt lên, khi đến phim chiếu đến lúc Zhivago trở về căn nhà cũ, nay đã bị chính quyền Cách Mạng trưng dụng, và con ông trở thành những người tìm trú trong một căn hầm ẩn nấp gia đình. Rồi tiếp theo cảnh đó, là sự tàn phá, đau xót nhất khi

Ông trấn, đã a con đã không nhìn nhn ông, còn đánh m t cái tát đích đáng vào m t ông, hành đng này đ ông hi u, hôm nay chính quy n m i thu c v Cách m ng, th h c a ông đã h t, đi đ t r i. Nguyễn s ng s , không t ng đ c có m t c nh nh v y đ i v i n c Nga.

Nh ng r i, cũng may cu n phim đã đ l i m t s bù đ p khác. Hình nh đang di chuy n trên khung v i th t là tuy t di u, th t là th m ng, v i m t cánh đng tuy t ph Varikyno, v i m t ngôi nhà n i đó đ i ng n n n b p bùng cháy, Zhivago đang làm th , và c m i trang th vi t nên đ c, hi n rõ m t khuôn m t Lara đang t i c i.

Cu n phim chi u h n ba ti ng đng h m i k t thúc. Khi ra h i r p hát, Nguyễn không bi t đi đâu, vì ch a mu n v nhà. Anh tìm đ n quán ăn l y ch ngh chân ch c lát, r i tr ra đ ng, đi b lang thang h t ph này qua ph khác. Nguyễn nhìn vào các căn nhà, t ng nh th y có vóc dáng nh ng hình nh c a Nguyễn t. Nh ng bu i chi u v n yên l ng, n i nà ng , n i mà có tên nà ng và ti ng nói, khuôn m t y c b ng l ng mà anh không tìm ra. Tình c , ngang qua m t dây ph có v a hè lát đá nghe ti ng trò chuy n c a m y cô gái đang đng ch i tr c nhà, Nguyễn ch t đng b c h i nhà Nguyễn t, may cho anh, có m t ng i trong đó bi t, đã a tay ch đ ng v a nói:

- Ông c theo con đ ng này đi lên, g p ngã t , r ph i, nhà ch Nguyễn t c căn đ u tiên.

- Cám n cô.

Nguyễn đáp l i, r i v i vàng b c nhanh. Sau l ng, có l nh ng c p m t y trông theo. Bu i chi u, lúc này đã h t n ng, bóng m t i nh đang v i vã mu n bao trùm các con đ ng. Đ n tr c m t căn nhà m ng nh ng c a tr c đóng kín, Nguyễn h i bâng khuâng, m t chút sau bình tĩnh anh b c t i g n, tay gõ c a. M t cô gái đã l n tu i ra m , h i nh nhàng:

- Th a ông c n g p ai ?

- Cô Nguyễn t có nhà không cô.

Thị trấn

Tên: Nguyễn Chí Kham

Địa chỉ: Ba, 30 Tháng 12 Năm 2008 03:29

- Vâng, tôi đây.

- Thị trấn, cô làm xướng ngôn viên dài.

- Vâng.

- Tôi là Pleiku mới xướng.

- Hình như ông là bạn ông Khuê phải không?

- Đúng, cô. Tôi là Nguyễn.

Nguyễn tôi có ở trong tiêng, rồi mới Nguyễn vào nhà. Nàng hỏi:

- Ông xướng hôm nào vậy?

- Buổi chiều hôm qua cô.

Nguyễn tôi bật sáng đèn neon, Nguyễn tôi trông thấy khuôn mặt nàng rõ hơn. Mặt thoáng hỏi tôi, anh nghĩ hình ảnh qua trí tưởng tượng và hình ảnh có thể không mấy trùng khớp nhau. Đèn tiêng nói cũng thế, nó còn đứng, nhưng không vang lên đúng âm nhạc của tiếng chim trong lùm cây buổi sáng.

- Ông xướng buổi này công tác?

- Không cô. Vui chơi thôi. Sáng mai tôi lên trường rồi.

- Không vui chơi thêm ít ngày nữa.

- Vui làm việc chơi cô.

Nàng mỉm cười, hai bàn tay đưa ngửa vào cằm nhìn sang Nguyễn. Nghe tiếng đĩa bát va chạm, Nguyễn hỏi giọng mình hỏi:

- Xin lỗi, tôi thăm lúc cô đang ăn cơm.

- Không, lúc này tôi ở nhà sau nói chuyện vui rồi.

Rồi nàng hỏi Nguyễn:

- Ông uống cà phê nhé, tôi đi pha.

- Thôi, cô cho nước uống thoải mái.

Nguyễn liền đứng dậy, đi xuống nhà dưới. Nguyễn nhìn mình, nhìn căn phòng khách trống và rộng. Giường, cái tủ bàn thờ, có bức tranh Đức Phật, một ít hoa quế, và mùi nhang thơm xông khói. Nguyễn đứng lên, bóng dáng nàng mỉm cười áo chàm bông xanh cho thấy một đời bình thường, giản dị. Nguyễn đặt ly trà đá dậy, thút thút, xuống bàn phía bên Nguyễn.

- Cô đừng cho tôi uống một mình thôi.

- Ông đang khát mà.

- Cám ơn cô.

- Mai ông trở lên đó bằng phương tiện gì.

- Tôi đi xe đò cô.

- Ông đi sớm không?

- Khoảng giờ trưa tôi đi.

Nguyễn ngừng lại, vì nghe có tiếng bước chân dõng dỏi nhà đi lên. Bà cố tìm kiếm trong chiếc áo màu lam, Nguyễn đứng lên chào, Nguyễn thì cúi đầu nhìn mình, bà ta vui cười hỏi khách một vài câu rồi bước ra cửa. Thấy lý do của việc quá nửa, Nguyễn hỏi:

- Ông uống thêm nước nhé.

- Đợi rồi, nhúng cô cho hút thuốc.

- Ồ, ông cố gắng nhé. Tôi xin lỗi không nói trước để này giờ ông nhàn, nàng cười.

Nguyễn bắt que diêm đốt điếu thuốc. Có vẻ lúc này, niềm đam mê của tôi chưa, anh thì ngừng nhìn mình là ngừng trong nhà. Nguyễn hỏi:

- Cô còn nhớ bạn tin nhắn tôi gửi cho cô không?

Nguyễn Thị Cẩm Tiên nói:

- Tôi nhớ. Thị lúc đó, ông có gì nói với tôi không?

- Không đâu, Nguyễn Thị đi.

Nguyễn Thị Cẩm Tiên nói lên, nàng hỏi đi một chút thì nhìn thấy Nguyễn Thị trong lúc vui, có vẻ thân mật. Nguyễn Thị nói:

- Tôi ở vùng biên, thành ra giọng nói hơi nặng, khó nghe.

Nàng hỏi rằng mình hỏi mái tóc ra đằng sau, rồi một giọng thân tình, nàng nói:

- Lúc đó, tôi cũng ngạc nhiên vì chưa nghe quen tiếng nói của ông.

- Vâng cô, cô có giọng nói hay quá.

- Cám ơn, thì ông có buồn gì tôi không?

Nguyễn Thị không đáp, nghe câu hỏi đó, thì nhiên anh đi một chút nhìn sang Nguyễn Thị. Hai người cùng yên lặng, trong đôi mắt nhìn nhau lúc này, thì gian của đêm có vẻ như di chuyển chậm, và rất lâu.

Thị trấn

Tác Giả: Nguyễn Chí Kham

Thứ Ba, 30 Tháng 12 Năm 2008 03:29

Bà Nguyễn nhiên, Nguyễn t nói trỏ c:

- Nãy giờ, tôi biết ông thỏ t vò ng.

Nguyễn n thoáng nghĩ trong ít giây, rồi đáp:

- Không, cô vò n giờ ng nh hình nh tôi nghĩ.